

«ROMÀNTICA I INOBLIDABLE»,
NICHOLAS SPARKS, AUTOR
D'EL QUADERN DE NOAH

El mapa que em porta a tu

J. P. Monninger

EL MAPA QUE EM PORTA A TU

J. P. MONNINGER

Traducció d'Esther Roig

Fanbooks

Títol original: *The map that leads to you*

© del text: Temple Hill, LLC, 2017

© de la traducció: Esther Roig, 2018

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: juny del 2018

www.fanbooks.cat

Publicat mitjançant acord amb St. Martin's Press, LLC.

en associació amb International Editors' Co.

Tots els drets reservats.

Fotocomposició: Lozano Faisano, S. L.

ISBN: 978-84-16716-92-0

Dipòsit legal: B. 10.267-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

La qüestió és aquesta: res no hauria passat si el tren a Amsterdam no hagués anat ple de gom a gom. Era aquella mena d'atapeïment ofensiu en què tothom està desesperat per tenir una mica d'espai, tothom està enfadat perquè s'han venut massa bitllets i el tren està ple a vessar, i per això quan vaig trobar un seient vaig abaixar el cap i no el vaig tornar a alçar. Llegia *El sol també s'aixeca*, que és un tòpic, no cal dir-ho —una recent graduada llegint Hemingway en el seu primer viatge a Europa amb dues amigues—, però tant se me'n donava. Ja havia fet prendre cafè i conyac a Les Deux Magots a la Constance i l'Amy, i havia passejat per la Riba Esquerra de París i havia segut, sola, només amb els coloms al Jardí de Luxemburg. No volia marxar de París. No volia deixar els seus bulevards amples, els homes jugant a petanca a les Tulleries, els cafès, els glops contundents de cafè fort, les divertides botzines dels escúters, les pintures i els museus i les creps delicioses. No volia deixar els matins a primera hora quan els empleats dels cafès escombraven les voreres i ruixaven el seu tros amb mànegues negres i aigua platejada, ni els vespres, quan de vegades se sentia olor de fum, o de castanyes, i els vells amb les canyes llargues de pescar seien en els seus tamborets de tres potes i llançaven al Sena els fils de pescar amb esquer de cucs. No volia deixar les llibreries del costat del riu, les parades de-

crèpites plenes de llibres vells i esgrogueïts, els pintors de paisatges que venien i desplegaven els seus olis a terra, sobre llenços, els olis amb què intentaven copsar el que no era possible copsar, com a molt intuir, convertint en un fantasma el que contenia la ciutat. No volia deixar Shakespeare & Co., la llibreria anglesa, l'eco, el llarg llarg eco de Hemingway i Fitzgerald, de nits xipollejant a la font del Ritz, o Joyce amb els ulls mig aclucats rosegant la seva prosa com un ratolí afamat per publicar. Tampoc volia deixar les gàrgoles, els sorprenents ulls vigilants de pedra que miraven des de les catedrals, des de Notre Dame i cent esglésies més, les cares blanques de vegades tacades amb un negre misteriós, com si la pedra pogués tenir llàgrimes i deixar-les sortir al llarg dels segles.

Diuen que París no es pot deixar; que només et deixa anar si decideix marxar.

Vaig intentar endur-me'n París. A París, havia llegit *A Moveable Feast* i *Un adéu a les armes*, i *Death in the Afternoon*. Els tenia tots al meu iPad, una minibiblioteca portàtil de Hemingway, i encara que viatgés amb la Constance i l'Amy, també viatjava amb Hemingway.

I vaig llegir. Era tard. Era a Europa i feia dues setmanes i mitja que hi era. Anava a Amsterdam. La Constance es va adormir al meu costat —ella llegia *The Lives of the Saints* i estava immersa en el seu propi viatge espiritual per llegir i veure tot el que pogués de sants, i veure totes les imatges i representacions de sants, i així alimentava la seva passió especial i el tema de la seva tesi, l'hagiografia— i l'Amy treia el cap per sobre el seient darrere meu i xerrava amb un noi polonès que es deia Victor. El noi feia olor de sardines i portava una jaqueta de l'exèrcit, però l'Amy no parava de donar-me copets de colze cada vegada que ell deia alguna cosa que li semblava graciosa, i la seva veu va adquirir aquella entonació de flirteig que volia dir que estava llançant la canya a un noi perquè no el pensava deixar passar. En Victor era maco i encantador, amb una veu que em semblava una mica de Dràcula, i l'Amy, era evident, es feia il·lusions.

Així és com estava cadascuna quan va aparèixer en Jack.

—Em pots aguantar això? —va preguntar.

No vaig aixecar el cap. No vaig entendre que se m'adreçava.

—Sisplau? —va insistir.

Llavors va empènyer una motxilla contra la meva espatlla.

Vaig aixecar el cap. Vaig veure en Jack per primera vegada.

Els nostres ulls es van trobar i no es van desenganxar.

—Què? —vaig preguntar, conscient que un dels dos ja hauria d'haver desviat la mirada.

Era espantant. De fet, era més que espantant. Era alt, d'entrada, potser metre noranta, i amb un bon cos. Portava un folre polar de color oliva i texans, i li quedaven tan bé que semblava el conjunt més interessant que es podia haver posat ningú. Algú o alguna cosa li havia trencat el nas feia temps i s'havia curat en forma d'apòstrof. Tenia una bona dentadura i un somriure que s'iniciava amb uns clotets tot just un instant abans de començar. Cabells foscos i ondulats, però tampoc arissats, més aviat estil poeta antic. També em vaig fixar en les mans; eren grans i fortes, com si no li fes por fer-les servir per treballar, i em va recordar —només una mica, una mica, perquè em feia vergonya fins i tot dir-m'ho a mi mateixa— Hugh Jackman, el coi de Wolverine. Semblava despreocupat —una paraula que no faria servir normalment però que allà hi anava bé—, com si fos un home que tingués sempre a punt una picada d'ull per dir que captava la broma, que hi participava, que no se la prenia seriosament, però que esperava que li seguissis la veta. De què anava la broma o què significava per a tu no estava gaire clar, però feia que els llavis et dibuixessin un indicatiu de somriure. Em va fer ràbia que se m'escapés un somriure, ni que fos el reflex d'un somriure, i vaig intentar abaixar el cap, però els seus ulls no m'ho van permetre. Em mirava fixament, amb humor només a l'altre cantó de la seva mirada, i no em vaig poder resistir a escoltar el que volia.

—Em podries aguantar això mentre m'enfilo? —va preguntar, tornant a oferir-me la motxilla. Els seus ulls van continuar en els meus.

—Enfilar-te on?

—Allà dalt. Al compartiment de l'equipatge. Ja ho veuràs.

Em va deixar la motxilla a la falda. I vaig pensar: «La podies haver deixat al passadís, Wolverine». Però llavors vaig veure que desenrotllava el sac de dormir en un espai que havia buidat al compartiment de l'equipatge de davant meu, i vaig haver d'admirar la seva habilitat. També vaig haver d'admirar el seu cul, i l'esquena, forta, i quan es va estirar per agafar la motxilla, vaig abaixar el cap per timidesa i sentiment de culpa.

—Gràcies —va dir.

—De res.

—Jack —va dir.

—Heather —vaig dir.

Va somriure. Va posar la motxilla de coixí i es va enfilar. Semblava massa gros per cabre-hi, però s'hi va encabir i després va agafar una corda elàstica i la va lligar als suports per no caure si el tren agafava algun revolt.

Em va mirar. Els nostres ulls es van trobar i vam aguantar.

—Bona nit —va dir baixet.

—Bona nit —vaig dir.

2

Sembla una bogeria, però es poden saber moltes coses veient com dorm una persona. Per a mi és com fer un estudi. De vegades faig fotos de persones que dormen; la Constance en diu la meua sèrie de paisatges nocturns. Sigui com sigui, vaig observar en Jack a llampecs, com una pel·lícula, perquè el tren va agafar velocitat i les llums de fora entraven de tant en tant i li il·luminaven la cara. Pots veure si algú és patidor o no, si és una persona poruga o valenta, un pallasso o una persona seriosa per les seves expressions quan dorm.

En Jack dormia plàcidament, amb el cap de costat, els ulls ben tancats —les pestanyes espesses, d'eruga—, i de tant en tant veia com els bellugava en el cicle REM sota les parpelles. Tenia els llavis una mica separats i podia veure-li el llembreig de les dents, i els braços els tenia plegats al pit. Era un home atractiu, i em vaig aixecar un parell de vegades per estirar-me i mirar-lo dissimuladament, amb els flaixos de llum que el convertien en una pel·lícula en blanc i negre, com en un film de Fellini.

Encara l'estava observant quan em va sonar el mòbil. Era la mamasaure.

—On és ara la meva filla aventurera? —va preguntar la mare, amb la veu amarada del cafè del matí. Me la vaig imaginar a la cuina de Nova Jersey, amb la roba que es posaria després penjada a dalt mentre es prenia el cafè i l'esmorzar sense carbohidrats en un plat petit a la cuina.

—Al tren cap a Amsterdam, mare.

—Oh, quina il·lusió. Te n'has anat de París. Com estan les noies?

—Estan bé, mare. On ets?

—A casa. Prenent el cafè. El pare se n'ha anat un parell de dies a Denver per feina. M'ha demanat que et truqués, perquè tens tones de cartes del Bank of America. Sembla que siguin de recursos humans, saps?, assegurances, plans de salut, però m'imagino que alguna pot ser important.

—Ja les llegiré, mare. He parlat per telèfon amb els de recursos humans.

—Escolta, que només sóc una intermediària. Ja saps com és el pare. Li agrada tenir-ho tot previst, i tu treballaràs per al seu amic.

—Ho sé, mare —vaig dir—, però no m'haurien contractat si no creguessin que sóc capaç de fer la feina. Em vaig graduar amb una nota excel·lent a Amherst, i em van oferir tres feines més a banda d'aquesta. Parlo francès i una mica de japonès, i escric força bé, i si cal sé quedar bé en una entrevista, reco...

—És clar que sí —va interrompre la mare, perquè ho sabia, ho sabia tot, i m'estava posant dogmàtica en la meva defensa—. És clar que sí, reina, no pretenia insinuar res.

Vaig respirar fondo. Vaig intentar mantenir la calma quan vaig tornar a parlar.

—Sé que caldrà fer paperassa, però em reservaré un temps al setembre abans de començar. Digueu al pare que no pateixi. Tot anirà bé. Ho tinc tot controlat. Saps que sóc organitzada. No ha de patir per res. De fet, sóc més aviat obsessiva amb els detalls, ja ho saps.

—I tant que ho sé, reina. Suposo que està una mica dividit i res més. Vol que exploris Europa, però també sap que aquesta feina és important. Un banc d'inversions, filla, és...

—Ho entenc, mare —vaig dir, veient-la amb el seu cap

de *T. rex*, alçant-me de terra a poc a poc amb la boca, i jo amb les cames penjant. Vaig canviar de tema i vaig preguntar pel meu gat—. Què fa el Senyor Periwinkle?

—Aquest matí no l'he vist, però corre per aquí. Està molt encarcerat i té bonys, però encara menja.

—Li faràs un petó de part meva?

—I si li faig unes quantes carícies de part teva? Està molt brut, reina. Brut de debò, i em preocupa que tingui algun mal a la pell.

—Mare, fa quinze anys que és de la família.

—Et penses que no ho sé? Sóc jo la que li ha donat el menjar i l'ha portat al veterinari, o no?

—Sí, mare.

Vaig girar l'iPad. No m'agradava veure'm la cara reflectida al vidre mentre parlava per telèfon. De debò que m'estava enfadant amb la meva mare pel meu gat mentre anava amb un tren a Amsterdam? Era una mica absurd. Per sort, l'Amy em va rescatar aixecant-se i passant pel meu costat. Va alçar les celles fent-me un senyal. Vaig veure que en Victor la seguia pel passadís vés a saber on. Polònia estava a punt de ser conquerida.

—Escolta, mare, estem a punt d'entrar a Amsterdam —vaig mentir—. He de recollir les meves coses. Digues al pare que solucionaré la paperassa de seguida que arribi a casa. Ho prometo. Que no pateixi. M'he escrit per correu electrònic amb gent de l'oficina i tot està a punt perquè comenci al setembre. Tot va bé. Semblen contents de tenir-me i tot, i els sembla bé que faci aquest viatge. Em van animar a fer-lo, te'n recordes? Perquè saben que quan comenci no pararé de treballar.

—Entesos, reina. Tu manes. Vigila molt, d'acord? M'ho promets? T'estimo. Fes un petó i una abraçada a les noies.

—D'acord, mare, de part teva. T'estimo.

Vam penjar. La mamasaura va tornar lentament al juràssic, deixant petja a la pedra sòlida al seu pas. Vaig tancar els ulls i vaig intentar dormir.